

Es evident que en preguntar Jesús de qui Es el retrat i la inscripció de la moneda es proposava treure a la qüestió el caracter exclusiu d'actualitat local que els seus enemics li donen. Formulant aquesta pregunta, Jesús, sense defugir l'aspecte moral d'una qüestió política, actualíssima, l'eleva a un principi de política universal, útil a tots els pobles i a totes les èpoques. L'aspecte local del problema polític el resol traient-li el verí. Comparat amb aquesta resposta, el judici de Salomó es un joc de criatures. En la història de la diplomàcia no hi ha cap frase tan aguda com aquesta, veritable prodigi de la intel·ligència, miracle de la paraula calçada amb coturn estret. D'aquest parany ple de punxes morals i polítiques, el Mestre en surt sense ni una esgarrinxada.

Es evident que en preguntar Jesús de qui és el retrat i la inscripció de la moneda preté treure a la qüestió el caràcter exclusiu d'actualitat que els seus enemics li donen. Formulant aquesta pregunta, Jesús, eleva una qüestió política local a un principi de política universal, ~~és~~ útil a tots els pobles i a totes les èpoques. A l'Església de Jesucrist li seran indiferents totes les formes de govern: L'únic que interessa és que l'autoritat pública respecti els drets de Déu i la personalitat religiosa dels homes. Es indiferent que l'efigie de la moneda sigui la de Cèsar, la d'un Rei o d'un president. Si a Roma encara hi hagués hagut la República Jesús hauria respost que cal donar a la República el que és de ssa República i a Déu el que és de Déu. La pregunta de Jesús demanant de qui és l'efigie de la moneda constitueix doncs el preambul doctrinal de la qüestió disputada, la doctrina que dona un caràcter universal a la resposta famosa.

Però encara que els enemics de Jesús plantejessin la qüestió amb tanta mala fe, com un parany per conduir-lo al tribunal de Pilat, no és menys cert que preocupava molt als jueus saber si els era lícit en consciència acatar un poder estranger que no reconeixia el Déu d'Israel. La qüestió no podia deixar

insensible el cor d'un profeta com Jesús..

La missió del Crist era exclusivament religiosa i no corresponent-li, per consegüent donar l'hora d'un alçament.

Peró responnent Jesús que donguin al Cesar el que és del César els diu ben clarament que els cal acatar l'autoritat de Roma quan no regategi a Déu el que es de Déu. S'havien produït certament alguns incidents entre l'autoritat religiosa i els procuradors romans però, aplicant aquí una frase avui molt usada per la democràcia americana, es podia afirmar qu'are el poble era ben lliure d'adorar a Déu com millor li semblés. I si no n'hagués estat, podia Jesús haver respost igualment perquè la frase de Jesús es plena d'al·lusions històriques que el poble jueu coneixia perfectament: la dels tres joves de Babilònia llançats al forn, la de ^{que} abans de cometre una idolatria es va deixar conduir a la fossa dels lleons, i mlt mes recent era el martiri dels 7 germans Macabeus.

La resposta de Jesucrist presenta doncs un doble fons: resolent una qüestió d'interés local i actualíssima, te un abast permanent; universal.

En l'auditori tenia com a fonament haver resolt un problema d'actualitat local. Sant Lluç fa constar que els enemics no pogueren trobar res en fals en ~~la resposta del Mestre.~~

la resposta del Mestre. ~~Es segur que els sanedrins~~

Es segur que els sanedrins varen cavilar molt sobre la frase de Jesús i que no podent-hi objectar res des de el punt de vista nacionalista haurien de veure-hi, implícit, un record al fet innegable que els romans havien estat cridats pels jueus a posar la pau al país i que efectivament, havien restablert la tranquil·litat imposant un ordre. Era tan plena de sentit la frase de Jesús! Era evident que l'ocupació era un castig de Deu que el país havia merescut. Però Jesús sabia molt més, sabia que l'ocupació romana era el preludi del gran castig contra els que matarien el Fill de l'amo de la vinya. Una quarantona d'anys abans, Jesús veu la ~~tragedia~~ tremenda tragedia de l'any 70. I contemplant la realitat present i el desenllaç futur, sembla que caritativament desaconselli l'aventura d'una resistència suicida. No promet una intercessió divina en el problema polític dels jueus ni els dona cap esperança. Cal doncs que es resignin a una mena de col·laboracionisme amb els romans. L'ampliació de la resposta la donaré en descriure el futur assalt a la ciutat voltada de trinxeres, aconsellant pbertament als seus amics que fugint, com volen dir que la causa de Jerusalem i del poble jueu és una causa que Deu te decidida. El " doneu al César el que és del César" té doncs un aspecte local en aconsellar una actitud de moderació davant dels romans i el valor d'un principi polític incommobible dedicat als homes de to-

tes les époques.

Dita en aquell moment la frase no podia deixar de tenir una remarcable intenció d'actualitat política. Era el consell del més patriota de tots els israelites.

El fet que la sensibilitat nacionalista dels que havien plantejat la qüestió ho trobés res a dir-hi indica que fou presa com un bon consell. Creu que considerada en el seu doble fons, la frase té un doble interès.